

sok százat, s csak tetejükön hagyott olyan kis kalászt, amelyen tíz-tizenöt szem maradt meg és haragosan szólt:

„Mivelhogy engedetlenek voltatok, és a gonosznak szavára hallgattatok, megbüntetlek: ezután szántsatok annyi barázdát, amennyi *nektek* tetszik, adok én is gabonát, amennyi *nekem* tetszik; ez legyen a büntetésetek.“

Ezóta sokat dolgoznak az emberek. Száz és száz barázdát kell húzniok, hogy megteremjen mindennapi kenyerük, de azért az Isten mégis csak annyit ad, amennyit akar.

(Arany-Gyulai: Népkölt. Gyűjt.)

... A kis kertemben jártam,
hol bús avar-lepelben
virág-halottak álltak.
Közöttük élőt leltem;
vadárvacskát, lilácskát
s úgy nevetett a szentem!

Ó, mennyi szent alázat
a sok-sok proletáron,
akik nem „érdekesekek“,
mert csak kereszt és járom
minden maszkjuk s könnyeznek
a nagy Alarcos bálon.

Örült, örült a lelkem
a világproletárnak.
Itt színesült szegényke
szép napjain a nyárnak
és várta, míg virágban
hétszűkesztendők járnak.

És várnak. Míg a Sátán
az élet nagy kertésze
rózsákat, nárciszt elhord
pekolba, tűzre, vészre
és ők csak állnak, őket
még nem is vette észre.

Mily szép egy ily virág is,
ha nyári hárem-lázat
elfúj az ősz viharja...
Ó, mennyi szent alázat
egy proletár leánykán,
ki vár és sohse lázad!

És egyszer jó majd Jézus,
rátűzi kalapjára
s viszi, ki vár, ki könnyez,
ki lelki szegény, árva,
a Szíve poharába,
menyegzős asztalára...

(Mécs László; Tanuljatok belőle.)

Vágyak.

A gulyásnak volt két szép kis kutyája; a Fili, meg a Pici. Jó ideig békességben éltek a pusztán, hanem utoljára is elunták ott az életet.

— Hej Pici! — mondogatta a Fili — de keserves itt az élet. Kenyérhéjon meg szalonnabőrön kívül alig jut itt nekünk valami! Bezzeg jól élnek az ispán kutyái a konyhahulladékon!

Egyszer az ispán meglátta a gulyás szép két kutyáját, s megvette mind a kettőt. A Fili meg a Pici az ispán udvarába került. Jó ideig békességben éltek, hanem utoljára is elunták ott az életet.

— Hej Fili! — mondogatta a Pici, — keserves itt az élet. Mi örizzük az ólat, hogy el ne lopják a disznót, mi vigyázunk, hogy a tolvajok meg ne dézsmálják a kamarában a sonkákat.

meg a jó kolbászokat, s bizony, mi egy falat sonkát, egy falat kolbászt sohasem kapunk, s konyha-hulladéknál nem is látunk egyebet! Bezzeg a gróf kutyái kalácson élnek, fácánesontot kapnak!

A gróf egyszer meglátta az ispán úr szép két kutyáját, elkérte tőle, s egy malacot adott neki helyettük. A Fili meg a Pici így a gróf kastélyába kerültek. Jó ideig békességben éltek itt, de utoljára is elunták az életet.

— Hej Pici! — mondta a Fili — de unalmas ez a fácánesont, s az a puha kalács meg mindig a nyeldeklőmhöz ragad, Bezzeg jó dolga van a juhász kutyáinak, azok szép piros kenyérhéjat ropogtatnak, s jó kemény szallonnabőrt szopogatnak!

(Bartók József)

Az egér és az ásó.

Az Egér meglátta a kertész ásóját a kamara sarkában. No — gondolta magában — ezt elviszem, hiszen ezzel a szerzőmmel nekem is könnyebben fog menni a falakban átjárót vájni, mintha csak a körmeimmel kaparok.

Az Egér hozzányúlt az ásóhoz, az ásó megbillent, eldőlt, s a nyele holtán zúzta a kis Egeret, aki nem tudta, hogy pórul jár minden nyápic legényke, ki magát s célját túlbecsülve, erős férfikézbe illő eszköz után kapkod.

(Bartók József.)

Leventéknek.

DAL A BECSÜLETRŐL

Zsibong az élet nagy vásárterén
Takargatott bűn, csillogó erény;
Egymást hizelgőn, lágyan fonja át
Hivságos érdek, önző csalfaság.

Köztük, mint árnyék, annyi fény között,
Koldusleány jár, rongyba öltözött;
Esdő szavára minden fül süket,
Nézése: bánat, neve: becsület.

A nagy tömeg csak sérti, megveti,
Én meg hűséget esküszöm neki;
A gúny szavát rá ezrek ajka szórja,
Én meg kiállok himnuszot zengni róla!

Zengő dalomnak legszebb tárgya vagy,
Én neked élek, benned, általad!
Ha az erőszak fölzüg ellened,
Melléd állok, hogy védelmezzelek.